

A Fővárosi Ítéltábla **felperes jogi képviselője (felperes jogi képviselőjének címe)** által képviselt **felperes (felperes címe)** felperesnek, **alperes jogi képviselője (alperes jogi képviselőjének címe)** által képviselt alperes neve (**alperes címe**) alperes ellen ajánlás hatályon kívül helyezése iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2016. november 28. napján kelt 35.P.24.358/2016/6. számú ítélete ellen a felperes részéről 7. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatja és az alperes BBT/1869/2016 számú ajánlását hatályon kívül helyezi.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 nap alatt 50.000 (ötvenezer) forint + áfa, továbbá 84.000 (nyolcvannégyezer) forint együttes első és másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes és a fogyasztó között **termékek** tekintetében 2015. augusztus 17. napján adás-vételi szerződés jött létre az **cím** szám alatti ingatlanban, amely vonatkozásában a **intézmény** üzlet üzemeltetésére irányuló szándék bejelentése nem történt. A fogyasztó 2015. augusztus 27. napján az adás-vételi szerződéstől a 45/2014 (II. 26.) Kormányrendeletre hivatkozással elállt, melyet a felperes azért nem fogadott el, mert szerinte nem üzlethelyiségen kívül történt a vásárlás, így a fogyasztó a 14 napon belüli elállás jogával nem élhet. Ennek ellenére a vételár első részletét a fogyasztónak visszafizette, azonban a termék visszavételét és a fennmaradó vételár visszafizetését megtagadta.

A fogyasztó az alpereshez fordult a jogvita rendezését kérve. Az alperes a . számú ajánlásában felhívta a felperest, hogy a fogyasztó és a közte létrejött számú szerződést szüntesse meg a termék fogyasztó által történt visszaszolgáltatása mellett. Az ajánlás indokolása szerint az adásvételi szerződés - többek között - a kereskedelemről szóló 2005. évi CLXIV. törvény (továbbiakban: Kertv.) 3. § (1) bekezdése és a kereskedelmi tevékenységek végzésnek feltételeiről szóló 210/2009. (IX. 29.) Kormányrendelet 9. § (1) bekezdése értelmében üzlethelyiségen kívül kötött szerződésnek minősül, mert a felperes nem igazolta okirattal, hogy egészségmegőrző termékek értékesítésére jogosult lett volna a szerződéskötés helyén és idején. A felperes nem rendelkezett üzlethelyiséggel, kereskedelmi tevékenység folytatása vonatkozásában ügye nem volt folyamatban a **intézmény**. Az elállási jogát a fogyasztó a fogyasztó és a vállalkozás közötti szerződések részletes szabályairól szóló 45/2014. (II.26.) Kormányrendelet (továbbiakban: Korm. rendelet) 20. § (2) bekezdésében írt 14 napon belül határidőben közölte, így a felperesnek a 23. § (1) bekezdése alapján olyan helyzetet kell teremtenie, mintha a szerződés létre sem jött volna.

A felperes keresetében az ajánlás hatályon kívül helyezését kérte. Megítélése szerint üzlethelyiségében - mely telephelyként is feltüntetésre került a cégnyilvántartásban - került sor a szerződés megkötésére, ezért a fogyasztó bejelentése elkészt. Hivatkozása szerint a fogyasztó által vásárolt termék testfelülettel érintkezhet, így egészségvédelmi, higiéniai okból az átadást követő felbontás utáni elállásnak nincs helye.

Az alperes a kereset elutasítását kérte, mivel határozata megfelel a jogszabályoknak. A kérdéses adás-vételi szerződés üzlethelyiségen kívül megkötött szerződésnek minősül, továbbá szerinte nem kizárt az elállás higiéniai, egészségügyi okokból sem.

Az elsőfokú bíróság fellebbezéssel támadott ítéletével a keresetet elutasította és döntött a perköltség viselése tárgyában is. A bíróság a Korm. rendelet 4. § 13., 14. pontja, a Kertv. 1. §-a, 2. § 27. pontja, 3. § (1) és (6) bekezdése összevetésével arra a következtetésre jutott, hogy a szerződés megkötésének időpontjában a felperes a kereskedelmi hatóság részére az üzemeltetésre irányuló szándékát nem jelentette be, így a **cím.** szám alatt kötött szerződés nem minősül üzlethelyiségben kötött szerződésnek. A felhívott jogszabályhelyek alapján - függetlenül attól, hogy a megadott ingatlan a cégnyilvántartásban a felperes telephelyeként bejegyzésre került - a helyiség az üzlet és az üzlethelyiség fogalmának továbbra sem felel meg. Kiemelte, hogy a 2006/123/EK irányelv 9. cikke lehetővé teszi, hogy az üzleti tevékenység folytatását engedélyezési eljáráshoz kössék a tagállamok, így ennek megfelelően a Kertv.-ben szabályozott bejelentési kötelezettség nem ellentétes ezen irányelv rendelkezésével. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint, mivel a szerződést üzlethelyiségen kívül kötötték, a fogyasztó az elállási szándékát a Korm. rendelet 20. § (2) bekezdésében meghatározott határidőn belül jelentette be a felperesnél. Megítélése szerint a felperes által vásárolt ágymatrac és „pulzáló ring” nem tekinthető olyan terméknek, amely vonatkozásában a fogyasztó a Korm. rendelet 29. § (1) bekezdés e) pontja alapján a 20. § szerinti elállási jogát nem gyakorolhatná. Ezen termékek nem tekinthetők olyan zárt csomagolású terméknek, amelyek egészségvédelmi vagy higiéniai okból az átadást követő felbontás után nem küldhetők vissza. Figyelemmel arra, hogy az ajánlás tartalma a jogszabályoknak megfelelt, a bíróság a keresetet elutasította.

Az ítélet ellen a felperes élt fellebbezéssel, melyben elsődlegesen annak megváltoztatását, a keresetével egyező döntés meghozatalát, másodlagosan hatályon kívül helyezését kérte. Álláspontja szerint téves az elsőfokú bíróság jogértelmezése, miszerint a kiskereskedelmi tevékenység bejelentése az önkormányzati hatósághoz konstitutív hatályú lenne. Az illetékes kerületi önkormányzathoz korábban nyilvántartásba vételi kérelmet nyújtott be, azonban a jelentős összegű parkolási hozzájárulási díj miatt a vele szemben támasztott feltételeknek nem tudott eleget tenni. A Korm. rendelet az EU irányelv tükörfordítása, így e rendelet tartalmazza az elállási, felmondási jogra vonatkozó részletes uniós szabályokat. A Kertv. 6. § b) pontja valóban előírja, hogy üzlet csak az üzemeltetésre irányuló szándéknak a kereskedelmi hatóság részére történő bejelentését követően üzemeltethető, azonban ő nem forgalmaz olyan terméket, melynek értékesítésére külön működési engedéllyel kellene rendelkeznie, illetőleg jogszabály nem rendel semmilyen jogkövetkezményt az ilyen üzletkötésre.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte, annak helyes indokaira tekintettel. Kiemelte, hogy a szerződéskötés körülményei, a rendelkezésre álló bizonyítékok és a felek előadásai arra utalnak, hogy a szerződéskötés üzlethelyiségen kívül történt, több fogyasztó ugyanezen céggel szemben indított eljárásban azt adta elő, hogy a szerződéskötés helye irodahelyiségnek nézett ki, ahol értékesítés nem folyt, árazott termékek nem

voltak elhelyezve. Álláspontja szerint jelen esetben a Korm. rendelet 4. § 14. c) pontjának esete is fennáll, ugyanis a fogyasztót előzőleg telefonon keresték meg, majd utána került sor a szerződéskötésre. Az üzlethelyiség fogalmi meghatározását a Korm. rendeleten kívül a Kertv. is szabályozza, valamint alkalmazandó a 210/2009. (IX. 29.) Korm. rendelet 9. § (1) bekezdése is. A felperes a szerződés megkötésekor működési engedéllyel nem rendelkezett, ezt a **intézmény** 2016. január 27-én kelt számú levele is tartalmazza. Hangsúlyozta: az a tény, hogy a szerződéskötés helye az alperes cégekivonatában telephelyként van nyilvántartva, nem jelenti azt, hogy az az üzlet vagy üzlethelyiség fogalmának megfelelne.

A fellebbezés az alábbiak szerint alapos.

A rendelkezésre álló adatok alapján nem vitás, hogy a szerződéskötés az alperes cégnyilvántartásba bejegyzett telephelyén, **cím.** szám alatt történt. Mind az alperesi eljárásban, mind a bírósági eljárásban abban a kérdésben kellett állást foglalni, hogy a fogyasztó és a felperes közötti szerződés megkötésére üzlethelyiségben, vagy üzlethelyiségen kívül került-e sor.

A jogvita elbírálásánál az alperes és az elsőfokú bíróság által hivatkozott Kertv., a 210/2009. (IX. 29.) Korm. rendelet és uniós irányelvek nem voltak relevánsak, azokat a másodfokú bíróság határozatának meghozatala során nem alkalmazta, ugyanis a Korm. rendelet megalkotásánál a jogalkotó nem tett olyan kitételt, hogy a jogszabály csak olyan vállalkozásokra vonatkozik, amelyek a kereskedelmi tevékenység folytatásához szükséges engedélyekkel rendelkeznek. Az ítélet tábla a 45/2014. (II.26.) Korm. rendeletet tekintette irányadónak, ugyanis az 1. § (1) bekezdése szerint az e rendeletben foglaltakat a fogyasztó és a vállalkozás között kötött szerződésekre (a továbbiakban: fogyasztói szerződés) - tehát a perbeli szerződésre is - kell alkalmazni.

A Korm. rendelet 4. § 13. a.) pontja szerint üzlethelyiség bármely ingatlan, ahol a vállalkozás a tevékenységét állandó jelleggel folytatja.

A felperes cégjegyzékben is feltüntetett telephelye üzlethelyiségnek minősül, hiszen a **intézmény** 2015. június 2-án megtartott helyszíni szemléje szerint a felperes ezen a címen termékbemutatókat tartott. Nyilvánvaló, hogy a bemutatót követően sor került vásárlásra is. Mindezen adatokból az következik, hogy a felperes a telephelyén a tevékenységét állandó jelleggel folytatta, így a felperes és a fogyasztó között létrejött adás-vételi szerződés az idézett rendelkezés értelmében üzlethelyiségben létrejött szerződésnek minősül.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében hivatkozott a Korm. rendelet 4. § 14. c) pontjában írtakra, miszerint üzlethelyiségen kívül kötött szerződésnek minősül az olyan fogyasztói szerződés, amelyet a vállalkozás üzlethelyiségében, vagy távollévők közötti kommunikációt lehetővé tévő eszköz alkalmazásával közvetlenül azt követően kötöttek meg, hogy a vállalkozás - a felek egyidejű fizikai jelenléte mellett - személyesen és egyénileg kapcsolatba lépett a fogyasztóval a vállalkozás üzlethelyiségétől eltérő helyen. Az alperes ajánlásának indoklásában a Korm. rendelet 4. § 13. és 14. pontját teljes terjedelmében ugyan idézte, de az üzlethelyiségen kívüli szerződéskötés indokaként külön a 14. c) pontra nem hivatkozott; az alperes az ajánlás indokait a perben pedig már nem terjesztheti ki. A bíróságnak csupán abban a kérdésben kell döntenie, hogy az ajánlás - ideértve annak indokait is - megfelel-e a jogszabályban foglaltaknak. Ezért a bíróságnak nem kellett állást foglalnia az ajánlás meghozatalát követően megjelölt további indokok vonatkozásában, így abban kizárólag a keresetlevélben felvetett kérdésben sem, hogy a perbeli esetben a Korm. rendelet 29. § (1) bekezdés e) pontjában foglalt feltételek fennállnak-e. E tekintetben a felperes az alperesi eljárásban nyilatkozatot sem tett.

Megjegyzni a másodfokú bíróság, hogy amennyiben vizsgálat tárgyát képezné a Korm. rendelet 4. § 14. c) pontjában foglalt feltételek fennállása, arra a következtetésre kellene jutnia, hogy az ott írt kritériumok közül nem valósult meg az, hogy a vállalkozás a felek egyidejű fizikai jelenléte mellett

személyesen lépett kapcsolatba a fogyasztóval a vállalkozás üzlethelyiségtől eltérő helyen, ugyanis a szerződéskötést megelőző telefonos megkeresés ilyen kapcsolatfelvételnak nem tekinthető.

A Korm. rendelet 20. § (1) bekezdése értelmében az üzlethelyiségen kívül kötött és a távollevők között kötött szerződés esetén a fogyasztót a (2) bekezdésben meghatározott határidőn belül indokolás nélküli elállási jog illeti meg. A (2) bekezdés értelmében a fogyasztó az (1) bekezdés szerinti elállási vagy felmondási jogát a terméknek a fogyasztó általi átvételének napjától számított 14 napon belül gyakorolhatja.

Mivel a szerződés üzlethelyiségben került megkötésre, így nem vonatkozik rá sem a Korm. rendelet 20. § (1) bekezdése által lehetővé tett indokolás nélküli elállási jog, sem pedig annak a (2) bekezdésben írt 14 napos határideje, ezért a Korm. rendelet alapján nem volt köteles a felperes az ellást elfogadni, valamint a terméket visszavenni és a teljes vételárat visszafizetni.

A fogyasztó a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. tv. 6:140. § (1), (2) bekezdése alapján elállhatott volna a szerződéstől, amennyiben a szerződésszegés következtében a szerződés teljesítéséhez fűződő érdeke megszűnt, megjelölve az elállás okát, ha ez a jog több okból megilleti. A fogyasztó az e törvény szerinti elállási jogával azonban nem élt, erre panaszában sem hivatkozott.

Mindezekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alkalmazásával megváltoztatta és az alperes ajánlását a fogyasztóvédelemről szóló 1997. évi CLV. törvény 34. § (4) bekezdés alapján hatályon kívül helyezte.

A felperes fellebbezése eredményre vezetett, ezért az alperes a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján köteles a felperes első és másodfokú eljárásban felmerült perköltségének megfizetésére. Az ítéltábla a felperes jogi képviselőjének munkadíját a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja, (5) és (6) bekezdése alkalmazásával határozta meg, figyelemmel a felperesi jogi képviselő által kifejtett tényleges tevékenységre. Az alperes köteles a felperes által lerótt kereseti és fellebbezési eljárási illeték megfizetésére is.

Budapest, 2017. május 23.

Dr. Németh László s.k.
a tanács elnöke

. Molnár Ágnes s.k.. Merőtey Anikó s.k.
előadó bíró

bíró

A kiadmány hitelül: